

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. V. Conjunctio, Est, in forma Consecrationis significat identitatem
inter subjectum demonstratum per pronomen, Hoc, & prædicatum, Corpus
meum; similiter inter subjectum demonstratum per ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

Si ponetur loco *Hoc* adverbium *Hic*, non valet forma;

aliud esset si *ly Hic* sumatur nominaliter.

106.

Hic? Constat formam non valere; quia non est propositio conversiva, sed verificatur, etsi panis cum Corpore Christi maneat simul. Dixi autem adverbium *Hic*, quia si *ly Hic*, usurpetur nominaliter, forma valet, cum tantum peccetur contra Grammaticam. Secus est, si ponatur pronomen *Illud*, utpote vi suam non significans rem presentem.

Igitur ut finem imponamus huic Conclusioni; *ly Hoc*, & *Hic*, sumuntur substantivè, & significant Corpus & Sanguinem Christi sub determinato conceptu, non Corporis & Sanguinis, sed singularis entis, contenti sub speciebus, præcindendo à particulari ratione panis, vini, Corporis, Sanguinis, aut cuiuscumque alterius substantiæ, quæ contineri posset sub illis accidentibus; quæ accidentia etiam significantur, sed in obliquo.

Ex quo manifestè deducitur, pronomina illa suum significatum rectum ex modo significandi non referre more adjectivorum ad rectum significatum alterius vocis; sed potiùs è converso, rectum significatum Corporis & Sanguinis determinare rectum significatum *ly Hoc*, &, *Hic*.

Quòd *ly Hoc*, & *Hic*, sumantur substantivè, probatur ex *Hiquo*,

107.

qui docet nostram Conclusionem,

& supponit eum Scoto gradus superiores descendere in propria singularia.

Audiamus *Hiquo* in suo Commentario ad distinctionem Scoti citatam nu. 44. ubi sic ait: Quòd autem substantivè sumatur *ly Hoc*, & non adjectivè, patet; quia propositio est de tertio adjacente: ergo subjectum ejus in sensu Logico debet sumi substantivè, quia prædicatum habet rationem adjacentis & formæ; sicut quando dicitur: *Petrus est corpus*, *ly corpus*, adjectivè sumitur in rigore Logico, licet apud Grammaticos sit substantivum: ergo necessariò subjectum, ad quod refertur, debet sumi substantivè; alioquin non terminaret dependentiam ejus, ut est forma Logica. Ita hic Auctor.

Qui utique eò loci docet nostram Conclusionem, supponens cum Doctore Subtili supra n. 17. gradus superiores descendere in propria singularia, ut experientià constat videnti aliquid de longè sub ratione determinati entis, sine eo quod discernat speciem ejus; deinde sub ratione corporis, animalis, & sic de reliquis.

Subscribo verba Scoti: *Nona Conclusio est, quòd in singularibus est ordo secundum ordinem universalium: prius enim quodcumque universale potest intelligi descendere in proprium singulare, quàm contrahatur per differentiam aliquam ad aliquod inferius, tamquam ad speciem, ut sic habeamus ordinem istorum singularium, hoc ens, hæc substantia, hoc corpus, & sic deinceps usque ad Sortem; hoc patet per Avic. 1. Phys. sua, quòd prius videmus à remotis corpus, quàm animal, & animal quàm hominem &c.*

Sicut ergo bene dicimus, *Hoc animal*, quod à longè determinatè video, est homo; ita quoque bene dicimus, *Hoc ens*, vel, *Hæc substantia determinata*, quæ subsistat bis determinatis accidentibus

est Corpus Christi. Bene, inquam, & verissimè dicimus. Dubitas?

Quidni, reponit aliquis, dubitare; cum tunc quando profertur *ly Hoc*, & *ly Est*, contineatur sub accidentibus substantia panis, & non Corpus Christi?

Hæc est altera difficultas, non exigua sanè cum Hæreticis nostris circa explicationem verbi, *Est*, quod ipsi interpretantur, *Significat*, ne alioquin forma sit falsa, si importet unionem, sive identitatem inter subjectum & prædicatum, quæ certè non reperitur pro illo tempore, quo conjunctio illa pronuntiat.

Ab hac difficultate facillimè se expediunt, qui docent Christum illa verba pronuntiasse post Consecrationem, & de facto Sacerdotem dumtaxat recitare, tamquam à Christo dicta, minimè significativè proferre. At quia contraria opinio in Scholis communiter est recepta, eamque Conclus. 3. diffusè propugnāvimus; hinc cum Doctore Subtili aliusque Scholasticis assero & dico:

CONCLUSIO V.

Conjunctio, *Est*, in forma Consecrationis significat identitatem inter subjectum demonstratum per pronomen, *Hoc*, & prædicatum, *Corpus meum*; similiter inter subjectum demonstratum per pronomen, *Hic*, & prædicatum, *Calix Sanguinis mei*, vel, *Sanguis meus*, significat, inquam, practicè pro instanti completæ prolationis orationis.

Prænotandum formam Consecrationis, uti & formas aliorum Sacramentorum, in quantum sunt signa sacramentalia, non esse propositiones speculativas, quæ supponunt objectum suum in facto esse, sicut enuntiant; sed enuntiationes practicas, quæ efficiunt objectum, quod significant. Hoc prænotato.

Conclusionem accipio ex Scoto 4. dist. 8. q. 2. n. 19. ubi postquam poluisset tredecim Conclusiones circa hanc controversiam, sic inquit: Ex istis tredecim Conclusionibus patet qualiter ista oratio (*Hoc est Corpus meum*) est vera, quia secundum istas totus eius intellectus, & complexionis terminorum intelligitur pro ultimo instanti prolationis, & pro illo demonstrat *Hoc illud*, quod tunc est sub illis accidentibus. Verum est autem, quòd istud est Corpus Christi; & quòd non propter hoc

hoc convertitur ista propositio; Corpus meum est
Corpus meum: sed ista potest esse conversiva,
licet illa non; quia ista denotat dici de singulari
communione, scilicet de hoc ente, quod est p. ad. ca.
tum; illa autem denotat dici de seipso in speciali:
propositio autem denotans de hoc ente aliquid primo
dici, potest esse effectiva, sicut & ista, quae denotaret
de lapide, quod ipsum primo est hoc ens.

Probationem Conclusionis invenio apud
eundem Magistrum meum n. 14. ibi: Quia non
habetur conceptus omnium partium orationis ante
illud instans: conceptus enim totius orationis non
habetur sine conceptibus omnium partium. Hoc
confirmatur per simile, quia conceptus formatus
per dictionem non habetur ante instans ultimum
prolationis illius dictionis: ergo à simili de oratione;
& ratio similitudinis est, quia sicut partes dictionis
non significant conceptum simplicem, quem di-
ctio significat, ita dictio non significat conceptum
aliquem complexum, quem significat tota oratio.
Sed differentia est, quia partes orationis aliquem
conceptum simplicem significant; sed ad propositi-
um non est ista differentia; quia utrobique totus
conceptus non habetur, nisi in fine omnium dictio-
num prolatarum.

Pergit Doctor & respondet ad duas obje-
ctiones quae possent fieri contra hanc senten-
tiam. Si obicitur, inquit, ergo oratio causat con-
ceptum, quando non est; quia quando completè pro-
lata est oratio, nihil orationis est, Resp. patet, quod
argumentum non cogit, quia idem posset argui de
conceptu importato per dictionem: ideo dico, quod
cum conceptus fiat in instanti in intellectu post prola-
tionem orationis, vel dictionis, non fit per illam:
quia illa non est, sicut arguitur: sed in fine prola-
tionis cuiuscunque dictionis, per aliquid causa-
tum in phantasia à dictione dum fuit in prolatione,
intellectus causat in se conceptum aliquem dictionis:
vel, ad propositum magis, per aliqua derelicta à
singulis dictionibus, dum proferebantur, intellectus
in ultimo instanti per collationem suam causat
intellectum, vel conceptum totius. Ideo autem dixi
de conceptu, qui causatur per orationem, quia secus
potest esse de conceptu illo signato, qui non causatur
per eam, utpote conceptus, qui est apud loquentem,
quem scilicet intendit per orationem exprimere.

Secunda obiectio ferè coincidit cum prima,
& est huiusmodi: Quia significatum totius ora-
tionis consistit ex significatu partium, & partes si-
gnificant quando proferuntur. Resp. Significatio
illa non est ratio formalis causandi illum conceptum
in audiente, sed est quadam dispositio praëmbula,
ad quam per collationem intellectus, sequitur cau-
satio totius conceptus, ex conceptibus per partes
causatis. Hactenus Doctor Subtilis, ut semper,
doctè & subtiliter.

Ipsam sequi videtur Card. Lugo disp. 11.
n. 125. dicens, veritatem propositionis vo-
calis, quae formatur per copulam Est, regula-
riter loquendo, nisi aliud constet ex ipso modo
loquendi, non debere regulari ab objecto,

prout erat tempore prolationis copulae, sed
tempore finita propositionis.

Probatur ab experientia; nam si aliquis dicat:
Petrus est in hac domo, si post prolatam co-
pulam, Est, contingat Petrum exire, & hoc in-
notescat loquenti, ni fileat mentitur: secus etsi
à principio non fuisset intrà domum, modò
tempore finita propositionis intrà eam existeret.

Ratio est; quia ante finem totius orationis nihil
enuntiatur; non enim potest affirmari, aut ne-
gari praedicatum antequam proferatur. Sive ergo
propositio sit practica, sive speculativa, satis
est ad ipsius veritatem, quod res sic se habeat,
sicut enuntiatur. Porro enuntiatio completam
dicit orationem, & non tantum inchoatam.

Ergo sufficit ad veritatem harum propositi-
onum, Hoc est Corpus meum, Hic est Sanguis
meus, quod tunc contineatur Corpus & San-
guis sub speciebus, quando completè signifi-
cant: maxime cum sint propositiones practicae,
ut supra praenotavi.

Enimverò cum objectum earum non suppo-
natur in facto esse, sed per ipsas fieri, non possunt
significare esse factum, nisi in fine prolationis,
cum tota, & totaliter concurrant ad fieri. Et
hinc veritas earum non debet regulari nisi ab
objecto, quod tunc fit.

Veluti si quis describens circulum diceret:
Hic est circulus, pronomen demonstrativum si-
gnificabit circulum, non qui de facto existit,
sed qui fit tempore prolationis illius propositi-
onis, adeoque in facto esse solum in fine to-
tius prolationis.

Imò Dicastillo disp. 3. n. 202. docet, ad
veritatem aliquarum propositionum sufficere,
quod immediatè vel paulò ante, vel paulò post
objectum se habeat, quemadmodum affirmatur
vel negatur; v. g. haec propositio est vera:
Ecce iam taceo, si statim incipiam tacere. Simi-
liter: Ecce iam sedeo, si incipiam sedere; prout
etiam haec: Jam apparet Petrus, si statim post
verba, Petrus incipiat apparere. Sic quoque ve-
rùm fuit, quod Christus dixit Lucae 22. v. 19.
Hoc est Corpus meum, quod pro vobis datur,
quamquam postea solum esset dandum.

Huius autem rei (inquit) ratio est; quia
communi usu & sensu homines (quibus voces
significant) illis utuntur ad significandum non
tantum instans physicè praesens, sed etiam tem-
pus immediatum paulò antè, vel post.

Addit multa verba esse, quae non possunt ali-
ter habere sensum. Sic haec propositio: Sacerdos
legit Sacrum, necessariò respicit tempus anteceden-
dens, & consequens; idque quia illud, quod
enuntiatur, scilicet Sacrum, postulat latitudi-
nem temporis.

Denique saepè non requiritur, nisi moralis
coexistencia rei enuntiate cum enuntiatione,
major, vel minor pro subiecta materia; ut in
Baptismo: Ego te baptizo: in Matrimonio: Ego
te accipio in meam, & ita in aliis Sacramentis, in
quibus

Probatio ab
experientia.

Ratio est,
quia ante
finem to-
tius oratio-
nis nihil
enuntiatur;

maximè si
sit propositio
practica,
113.
cujus obje-
ctum per
ipsam fit.

Affectus si-
mile.

Sufficit ad
veritatem
quarum-
dam propositi-
onum
quod obje-
ctum im-
mediatè
post ponatur,
vel antè
positum
fuerit.
Dicastillo.

Luc. 22

114.
Imò multa
sunt verba,
quae non
possunt ha-
bere aliter
sensum;

& in pluri-
bus requi-
ritur tan-

tum morali coexistentia rei enuntiatione.

Queritur quando forma Consecrationis completè significet.

115. Resolutio Auctoris.

Satis est, quod verba habeant perfectum sensum, nisi aliquid obset.

quod cognoscitur per circumstantias, vel morulam aliquam.

116. An requiratur hæc notitia ad valorem Sacramenti?

quibus forma significat aliquam actionem materialem externam, quæ non necessariò physicè est præfens, quando forma profertur; sed sufficit moralis ejus coexistentia, ut diximus disp. 1. sect. 3. conclus. 3. & tamen quis dubitat de veritate istarum formarum?

Interim manet difficultas & quæstio de fine prolationis totius orationis, pro quo, secundùm Conclusionem nostram, & communem satis doctrinam, forma Consecrationis enuntiat Corpus Christi sub speciebus, id est, dubitatur quando Consecratio completè significet, & per consequens efficiat Corpus & Sanguinem Christi; nam ut ostendimus disp. 1. sect. 4. concl. 10. tunc Sacramenta causant gratiam (& eadem est ratio Corporis & Sanguinis Christi in Eucharistia) quando completè significant. Ubi etiam disputavimus an in tempore, an in instanti, intrinseco, vel extrinseco Sacramentum compleatur: vide ibi dicta, & applica præfenti controversiæ.

Dico paucis, tunc formam Consecrationis esse completam, quando ultimum verbum essentielle (sive alia addantur, sive non) ita perfectè prolatum fuerit, ut si eodem instanti, vel tempore sonus esset applicatus organo auditûs, perfectè significaret suum objectum, etsi forè obscure illi, qui ignoraret intentionem proferentis. Per hanc quippe fieri potest Primò, ut verba illa non significant Corpus Christi, sed corpus proferentis. Secundò, ut non significant Corpus Christi verum, sed æreum v. g. utpotè, quia proferens intendit addere ly *æreum*, per modum limitationis præcedentium verborum.

Satis ergo est, quod perfectus sensus formæ significatus sit per voces sufficientes, dummodò non adsit intentio limitandi, aut essentialiter illum variandi per verba sequentia, & adsit intentio illas proferendi in persona Christi. Quod utique clarè constat Deo, & loquenti; estò alioquin audientibus dubium esse posset: hoc autem dubium non impedit significationem; sed facit solum, ut illa significatio non ita determinatè à nobis cognoscatur.

Unde respectu nostri, per circumstantias, vel morulam aliquam determinantur hæ voces ad hunc, vel illum sensum ex pluribus, ad quos propter suam æquivocationem & intrinsecam indifferentiam per intentionem loquentis, aliud nobis incognitam, possent determinari: id est, clarè cognoscimus, vel ex declaratione subsequenti ipsius loquentis, vel antecedente, aut aliis circumstantiis, quod verba essentialia proferantur enuntiativè in persona Christi, absque intentione limitandi, aut variandi sensum per verba subsequentia.

Sed nunquid hæc clara notitia necessaria est ad valorem Consecrationis? Nequaquam: alioquin, si Sacerdos statim moreretur, prolatis verbis essentialibus, non fieret conversio; quia audientes non possent scire, an vellet progredi, vel non; & idem esset in formis aliorum Sacramen-

torum, quod nullo modo est admittendum.

Sanè si quis institueret aliquem heredem dicendo: *Ego instituo Petrum heredem*, quamvis vellet aliquid addere, si tamen non addat propter infirmitatem, censetur propositio absoluta, & Petrus verè esse hæres. Idem videre est in Matrimonio, si dicat: *Ego accipio te in meam*, animo addendi, *qua pulchra*, vel, *dives es*; nisi constet manifestè de contrario.

Ex quo sequitur, illam morulam sequentem non esse formaliter locutionem, vel partem, sed signum aliquod ducens in clariorem cognitionem locutionis præcedentis. Quippe loqui, est manifestare mentem præsentem, sive de rebus præsentibus, sive futuris, sive præteritis; illa autem morula solum notificat mentem præteritam, siquidem significaret, tametsi alter statim prolatis verbis dormiret, aut moreretur.

Porro quamvis illa negatio ulterioris additionis possit aliquando determinare vim significandi, sicut punctum in scriptura; tamen hæc antecedenter ex circumstantiis, audientes, nihil amplius expectantes, percipiunt sensum perfectum & absolutum. Atque ita contingit in formis Sacramentorum, quando ordinario modo proferuntur: quamquam magis expressè concipiant illum sensum, quando vident re ipsa loquentem ibi sistere.

Et verò licet ante illam morulam non ita clarè percipiatur verborum significatio, uti postea; tamen verè illa verba significant, veluti quando quis profert vocem æquivocam, illa verè & perfectè significat, quamvis audientes non clarè percipiant, pro quo accipiatur à loquente. Exempli gratia; si dicerem pluribus præsentibus & confessis: *Ego te absolvo*, cum intentione absolvendi Petrum, illa verba haberent veram & perfectam significationem, tametsi non clarè perciperetur ab audientibus propter æquivocationem.

Itaque cum verba Consecrationis significant coexistentiam sui objecti, quando ipsa existunt, & non antequàm omnia existant, saltem in fine existentie omnium verborum, quando faciunt sensum perfectum, debet fieri conversio, & non in tempore, quo communiter profertur copula, *Est*, aut in tempore sequenti post morulam.

Hinc notanter addidi in Conclusionem ly *Præteritè*, id est, prout forma convertit panem, & vinum, in Corpus & Sanguinem Christi. Alioquin speculative loquendo, & secundùm primævam vocum institutionem, tamquam probabile asserit Doctor noster, copulam *Est*, significare connexionem, sive unionem extremorum pro aliquo instanti suæ prolationis. Nam, inquit supra n. 19. verbum quando profertur, sicut tunc significat, sic tunc consignificat: & quando consignificat præfens, & non additur aliqua determinatio, per quam tempus consignificatum referatur ad aliud præfens; non videtur ex vi sermonis, quod copulet pro aliquo instanti, nisi pro aliquo instanti prolationis ipsius verbi præfentis.

Et

Morula subsequens non est formaliter locutio vel pars locutionis.

117. Ante istam morulam verba verè & perfectè significant.

118. specialitè loquendo, & secundùm primævam vocum institutionem, tamquam probabile asserit Doctor noster, copulam *Est*, significare connexionem, sive unionem extremorum pro aliquo instanti suæ prolationis. Probatur à Scotio.

Et respondens ad fundamentum contrariæ sententiæ superius relatam, addit; Etsi intellectus totius orationis non fiat per eam, nisi in ultimo instanti tamen non sit conceptus unione extremorum tantum pro illo instanti.

Confirmatur: quia in propositionibus de præterito & de futuro, potest verbum copulare pro quocumque instanti præterito vel futuro, quantumcumque distante ab oratione: & tamen ibi intellectus totius orationis non habetur, nisi in instanti completa orationis; sicut nec intellectus orationis, vel propositionis de præsentibus, nec universaliter intellectus alicuius complexi.

Idem videtur docere n. 20. ibi: Potest ergo dici aliquantulum aliter, quod de virtute sermonis non habetur, quod conceptus propositionis de præterito, sive uno extremorum intelligatur præcisè pro ultimo instanti totius orationis; sed si intelligitur pro instanti, magis debet intelligi pro instanti completa prolationis ipsius verbi. Partes enim quando proferuntur, significant; & si natura significationis earum est talis, quod non extendit se, nisi ad aliquid, quod est præsens quando significat, oportet illud significatum esse præsens, quando partes proferuntur.

Quemadmodum ergo veritas de præterito vel futuro, dependet ab unione extremorum pro instanti, pro quo ununtur, & non pro quo proferuntur, pari ratione veritas propositionis de præsentibus videtur dependere ab unione extremorum pro tempore præsentibus, pro quo ununtur; cumque illud tempus significetur per copulam præsentem, cur non debeat illa unio esse pro aliquo instanti, quo iam copula proferatur? Adeoque secundum primam vocem institutionem; hoc est (ut Scotus loquitur) de virtute sermonis, erit forma consecrationis falsa; quamvis ex intentione proferentis, quæ etiam in rigore sermonis significatur, vera.

Unde Doctor Subtilis supra continud adjungit: Verumtamen bene possibile est aliquem determinare se ad exprimendum aliquem conceptum complexum pro instanti, & conceptus omnium partium illius conceptus, accipi pro illo eodem instanti ultimo prolationis. Hoc enim modo disputantes determinant se ad proferendum intellectus suos in suis responsionibus ad idem instans, alioquin nunquam respondens potest redargui, quantumcumque concederet contradictoria, utpote, quæ pro diversis instantibus possunt esse simul vera.

Clarius n. 21. ibi: Et hoc modo, licet non sit manifestum de virtute sermonis illud, quod dictum est de ultimo instanti prolationis: tamen manifestum est illa posse intelligi, quantum ad intentionem exprimentis, & in se, & in quantum est minister Dei, qui videns intentionem suam, potest illi orationi assistere ad agendum eo modo, quo ipsa secundum intentionem proferentis significat. Hæc Scotus. Qui propterea citatur communiter ab aliis, quasi assertivè docuisset, formam

Consecrationis in rigore sermonis non esse veram; sed perperam, ut ex dictis patet.

Certè Doctorem nostrum solum agere disputativè pro utraque parte, non autem resolutivè pro una, aut altera, satis significant verba ejus, quæ ibidem subnectit n. 22. Sed sive illa via teneatur, quod de vi sermonis (id est, secundum primam institutionem) tota oratio debet referri ad ultimum instans sermonis, vel prolationis; sive ista, quod hoc non sit ex virtute sermonis, sed ex determinatione proferentis: & hoc non tantum in se, sed in ordine ad principale agens assistens ad agendum, & si salvetur uno modo, vel alio, quod ista propositio est vera remanet difficultas communis utriusque modo, quomodo ista propositio est vera pro instanti ultimo.

Nam secundum utramque viam, etsi sit vera pro ultimo instanti, non tamen prius naturaliter, quam conversio sit completa: quia prius naturaliter oportet rem esse, quam oratio sit vera: in eo enim quod res est, vel non est; est oratio vera, vel falsa ex Prædicamentis. Non ergo ista veritas præcedit naturaliter conversionem, sed sequitur, & per consequens ista oratio ut vera non est conversiva.

Quid manifestius quàm Doctorem nostrum liberam dare electionem illius, vel istius viæ, resolvens dumtaxat, quod hic subijcio?

CONCLUSIO VI.

Non operatur forma Consecrationis ut vera, vel ut falsa, sed ut significativa.

Et Scoti 4. dist. 8. q. 2. n. 23. & sequentibus (quem communiter sequuntur Recentiores) ubi post tredecim conclusiones hinc inde disputatas, tandem resolvit & suam ponit sententiam sub his verbis: Propter hoc dico, quod tota illa disputatio in tredecim conclusionibus, & earum probationibus, vel improbationibus, subtilis est, & logica de veritate huius propositionis salvanda: sed Theologo sufficit quod ista oratio, ut est tale signum sensibile, institutum à Deo, est instrumentum Dei ad consecrationem illam, que sequitur in ultimo instanti, ita quod Deus assistat sibi tanquam cuidam dispositioni præviæ efficaci, ut ea completa causet talem effectum invisibilem: non autem ipsa veritas præcedit ut talis dispositio actionem Dei, quia est ut signum sensibile in se, & per consequens in tempore non intelligitur habere suam propriam veritatem; quando etiam habet eam, illa veritas sequitur ordine nature actionem Dei.

Breviter ergo diceret Theologus, quod qualitercumque Logicus salvet istam propositionem esse veram, saltem non est oratio sacramentalis ut vera, sed ut tale signum sensibile præcedens fortè tempore, & ad minus naturaliter suam veritatem: sicut dispositio continua in tempore præcedit ultimum instans, &

assertivè docuisset formam Consecrationis in rigore sermonis non esse veram; sed perperam, ut hic ostenditur.

122. Forma Consecrationis operatur ut significativa. Scotus.

Forma Consecrationis non causat ut vera.

Moria subsequens non est sic qualiter locutio vel pars locutionis.

117. Ante illud morulum verba verè & perfectè significantur.

Forma Consecrationis operatur ut significativa.

118. Accidit quando, secundum primam vocem institutionem potest significari in extremum pro ultimo instanti prolationis.

Forma Consecrationis non causat ut vera.